

MEDLEMSBLAD **FREM**

Boldklubben

NR. 6

DECEMBER 1954

10. AARG.

Efterårsturneringens resultater

Seniores

I dette efterår er der skrevet meget om, hvor dårligt vi spiller fodbold i Danmark. Man sukker efter talenter, og vi trænger virkelig også til en fornyelse i dansk fodbold.

Vi har i boldklubben FREM sjældent haft så god en juniorafdeling som i øjeblikket med så mange talenter, som har mulighed for at blive gode fodboldspillere. Men talent alene gør det ikke, der kræves også en kolossal energi. Der er sikkert flere af disse, som føler sig så meget bedre end deres kammerater, og som derfor ikke synes, det er nødvendigt at gøre så meget ved træningen, da deres plads på holdet er sikker. Efterhånden lules talentet i søvn, og han når aldrig at blive andet end talent. Næh, den dreng, der har talentet, må gøre noget ekstra ved træningen og derigennem blive den spiller, som vi sukker efter i dansk fodbold.

Efterårsturneringen er slut, og som bekendt sluttede vi på 3. pladsen kun 2 points efter førerholdene og med mulighed for at være med i kampen om førstepladsen til foråret. Spillet i kampene har ikke været helt tilfredsstillende, der er mange ting, som *må* kunne blive bedre, men vi er dog det hold i første division, som har scoret flest mål. I de kampe, som vi vandt, fandt pressen ud af, at vi først og fremmest vandt, fordi modstanderen var meget svag. Det skal også indrømmes, at spillet ikke *har* været det allerbedste, men når de forskellige hold nu spiller så dårligt, bør det yderligere animere vore spillere til at gå ind for sagen og vise, hvem der er det mindst dårlige hold.

I landspokaltturneringen er vi allerede færdige. I den første kamp rejste vi til Hammel og vandt 7—1. Spillet var desværre ikke så godt, her havde ellers været en rig lejlighed til at gøre god propaganda for københavnsk fodbold. Derefter mødte vi AGF på hjemmebane, og vi regnede med at have en god chance for at vinde. Man havde ikke indtryk af, at kampen interesserede vore spillere, for jeg har sjældent set et FREM-hold så selvpogivende. Det så nærmest ud, som om holdet spillede for hurtigst muligt at komme ud af pokaltturneringen.

Nu har vi kun danmarksturneringen at koncentrere os om, og jeg håber, at vore spillere til foråret gør en indsats for at rehabilitere sig oven på den svage sæsonafslutning.

Vore to hold i københavnsserien ligger placeret i den bedste halvdel, men der har ikke været det samme over holdene som i sidste turnering. Vi har måttet indkassere nogle store nederlag, men forhåbentlig vil spillerne møde op med fornyede kræfter til foråret.

I mellemrækken og A-rækken er det heller ikke gået så godt som i fjor. Det kniber lidt med at få samling over holdene, men jeg håber, det kommer til foråret.

»Brækkeholdet«, som fortrinsvis består af nyoprykkede ynglinge, startede med to sejre, men siden har de ikke fået point. Der er dog ingen grund til at tabe modet, for når spillerne efterhånden har vænnet sig til seniorfodbold, skal det nok komme igen.

»De gamle« i C-rækken har i efteråret scoret maksimumpoints og er stærkt ude efter at vinde rækken. Der er ikke noget at sige til, hvis de skræpper og fortæller de øvrige hold, hvordan man spiller fodbold.

Som det fremgår af ovenstående, har resultaterne i sekundærækkerne ikke været så gode som i fjor, men jeg synes heller ikke, at tilslutningen til træningen har været så god, som man kunne ønske.

Vi skulle gerne forbedre vore placeringer til foråret, men så skal der også lægges et større arbejde i træningen, og derfor venter jeg stor tilslutning til træningen, når vi igen tager fat sidst i januar måned.

Svend Frederiksen.

Medlemsbladets læsere og flittige medarbejdere ønskes et rigtigt lykkelbringende nytår.

Redaktionen

12 ungdomshold overvintrer på førstepladsen

Vi gør status for efteråret, og det er altid glædeligt, når den er positiv: 12 førstepladser og 4 andenpladser m. m. Vi lever stadig i junior- og ynglinge-pokalturneringen, og vore resultater for efteråret overgår sidste års, hvilket vi havde lov at forvente med alle de gode drenge, vi råder over og det udmærkede træningsarbejde, der er udført af både spiller og træner. Endvidere må jeg udtrykke glæden over de dejlige lilleputter, som d'herrer Hansen og Pedersen har tryllet frem igen i år.

1. lilleputter er et ualmindeligt godt og lovende hold til trods for, at der findes flere drenge på 10 år, og jeg håber, at I vil være flittige i salen og vise, at I er berettiget til de to ekstratimer, I har fået, og det er navnlig sparketeknikken med begge ben, vi må have i orden. De tre andre lilleputhold har vi vel ikke haft bedre, de har vist en glimrende forståelse af spillet, og da der er mange 1. års putter, må der blive en kolossal trængsel om pladserne til 1. putter til næste år.

1. drenge har efter pokalnederlaget til Hvidovre taget sig gevaldigt sammen og slutter efteråret på førstepladsen uden tab af point. Vi spillede den sidste kamp mod KB, og da begge hold var ubesejrede, gjaldt det førstepladsen. Vi var den dag bedre end KB og vandt fortjent 4—2. Det blev en fra begge sider ualmindelig velspillet kamp, og der blev vist mange gode enkeltheder, der lover godt for fremtiden.

2. drenge vandt med 1—0 over KB og slutter også efteråret på førstepladsen, de øvrige 4 hold ligger traditionen tro helt i toppen.

Juniorafdelingen tegner også fint i år, 1. junior har med undtagelse af kampen mod KB, hvor vi tabte 1—5, spillet godt og konstant, og vi har i flere kampe kunnet glæde os over fodbold af god kvalitet. Holdet har, som i forrige sæson, været i fin kondition og spillet alle kampe i glimrende tempo.

Kampen mod KB viste, at man aldrig må føle sig for sikker, men jeg skal dog indrømme, at selv om KB fik mål i første halvleg, havde man på fornemmelsen, at det kun var et spørgsmål om tid, når vi udlignede, hvilket da også skete straks i anden halvleg. Derefter havde vi et skud på stangen, men så begyndte vort ellers så solide forsvar på tur at uddele milde gaver, for hvilket KB omgående kvitterede. Der var i hele efteråret kun scoret 2 mål mod os, men det blev til 5 i denne kamp. 2. junior syntes åbenbart, at de måtte følge 1. junior, for de tabte i en kamp, hvor de i første halvleg burde have scoret 6 mål og dermed afgjort kampen, så nu slutter KB på førstepladsen. De øvrige hold er alle godt med og henter sikkert et par førstepladser hjem.

For første gang i fem år har vi en ynglingeafdeling, der ligger på linie med den øvrige ungdomsafdeling. 1. ynglinge er nr. 3, — 2. og 4. ynglinge nr. 1, — og 3. ynglinge nr. 2.

Vi er dog godt tilfreds med 1. ynglinges trædieplads. Ynglingerækken er i år over gennemsnittet og ret jævnbyrdig, og holdet består af 7 førsteårs og 4 andetårs ynglinge, så det er rent fysisk, vi er lidt handicappet.

Vore fire 1. hold har fået tildelt 2 ekstratimer om ugen til indendørs træning, og det er selvfølgelig en ret bekostelig historie for »FREM« og et stort ekstraarbejde for vore trænere, så jeg håber, at I alle går fuldt og helt ind for denne ekstra-træning.

Skulle der være nogle af jer, der ikke kan gå ind for denne tanke, må I hellere melde fra med det samme, så en anden af jeres kammerater kan få glæde og gavn af ekstratimerne.

»FREM« er jo en 1. divisions klub, og som I sikkert alle ved, er spillet hurtigere og mere krævende end i 2. og 3. division, derfor må ikke alene teknikken og positionsspillet være i orden, men også konditionen må bygges op i junior- og ynglingeårene, så det ikke bliver for svært at rykke op i seniorafdelingen, når den tid kommer.

Der findes drenge og juniores, der klarer sig uden nævneværdig kondition i kraft af deres bedre teknik. Det bliver straks sværere, når de bliver ynglinge og helt umuligt som senior. Det er nemlig med fodbold som med alt andet: Det kræver en personlig indsats, hvis I skal lære at beherske det og få den helt rigtige glæde af spillet, vi alle holder så meget af.

Jeg vil slutte med at takke jer for en god indsats i efteråret og for mange gode timer i året, der snart er ved at svinde, og ønske jer og jeres familie en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Børge Mossfeldt.

DØDSFALD

Barber- og frisørmester Charles Andersen, Klareboderne 6, afgik ved døden den 31. oktober.

Ch. A. var i en lang årrække et meget interesseret medlem af vor klub. Foruden at være medlem af FREM virkede han i mange år som bestyrelsesmedlem og formand for idrætsforeningen »Old Boys«. Også indenfor sit fag nød navnlig de gamle medlemmer gavn af hans forståelse og gode råd for deres problemer.

Vi ældre, som har kendt Ch. A. i mange år, har i ham mistet en trofast og god kammerat, der altid med sit ligevægtige sind forstod at skabe den rette stemning indenfor sine mange venners kreds.

P. 293.

Amagerbrogade 96 . Telf. Amager 5030

Største Pladelager paa Amager

Specialværksted for Eftersyn og Reparation af alle Musikinstrumenter.

Boldklubben **FREM**

stiftet 17. juli 1886.

Adresse: Julius Andersensvej 3, SV.

Telefon: Valby 1317 - 1331.

Medlemstelefon: Valby 1331.

Kontortid: 13—17 (lørdag undtaget).

Postgirokonto: 65,388.

FREM's BESTYRELSE:

Formand: *Vilhelm Skousen*, kan træffes paa C. 3299 eller Eva 7325. — Næstformand: *Georg Hansen*, Damsø 3201. — Kasserer: *Erik Stummann*, C. 9716 eller Damsø 6785. — Øvrige medlemmer af bestyrelsen: *Børge Mossfeldt*, *Svend Frederiksen*, *Albert Olsen*, *Anders Henrichsen*.

Medlemsbladets redaktion: Redaktør *Bernhard Nielsen*, Lyrskovgade 8 Eva 715.

Bæger- og afslutningsfest

Den årlige bægerfest for 2. holdet blev afholdt søndag den 28. november i klublokalerne. Samtidig fejrede 1. holdet afslutningen på efterårets kampe. Begge hold var mødt op med damer, og i smukke ord bød næstformanden, *Georg Hansen*, velkommen. Mellem retterne talte formanden til festdeltagerne. Han henvendte sig først til bægervinderne og takkede dem for den gode indsats og sejr i turneringen 1954—55. Også til 1. holdet var der et par velmente ord. Pokalnederlaget (0—3) til AGF, samme dag, var vel ikke det, vi havde ventet, sagde *Skousen*, men nu stiller vi vor lid til, at alle mand gør sit til, at vi stadig vil være med i kampen om 1. pladsen i 1. division til foråret. Chancen er der nu, sluttede formanden, hvor vi kun er to points efter AGF, som overvintre på 1. pladsen. *Skousen* udbragte et leve for vor gamle klub, og klubsangene blev sunget.

Formanden for spilleudvalget, *Svend Frederiksen*, afslørede sig på denne aften som en glimrende causør. Han overrakte bægerne til vinderne. De fik alle en velment bemærkning med på vejen om, hvorfor de ikke var kommet på 1. holdet. Træning, træning, sagde *Svend* til de unge. I mangler lige den »tak«, der berettiger jer til at komme på divisionsholdet.

Bent Jørgensen beklagede pokalnederlaget til AGF, men lovede, at alle mand på 1. holdet ville gå 100 % ind for kampen om danmarksmesterskabet. Han takkede *Leo Nielsen* for god træning. At vi tabte i dag, sluttede *Bent*, kan *Leo* ikke lastes for. Det var os spillere, det var galt med. *Benny Møbtus* talte på bægervindernes vegne. Man forstod på hans tale, der vist sær-

lig var rettet mod spilleudvalget, at forskellen mellem 1. og 2. holdets spillestyrke ikke var så stor, som man gav udtryk for. Han mente, at man skulle prøve nogle af 2. holdets spillere på 1. hold.

Et rask andespil om tre ænder fulgte efter, og så gik dansen til hen på de små timer. b.n.

UDE ER GODT, MEN ...

På grund af, at *Kaj Jørgensens* kone skal have et barn, er jeg inviteret med AB på deres rejse til Malta og »desværre« også til deres træning. Jeg mødte frisk op til den første træningsaften, og efter at have modtaget forskellige »finter« fra nogle tidligere »FREM-gæster«, bl. a. »halv-kampsspilleren *Rechendorff*, begyndte jeg at pakke mit træningstøj ud, strømper, hvide bukser og trøje, altsammen i tip-top stand, som det plejer at være. Der blev pludselig helt stille i omklædningsrummet, alle kiggede mod min plads, og jeg tænkte: Gud ved, hvad der er i vejen; endelig var der en, der spurgte, om jeg havde vundet i lotteriet. Jeg forstod straks meningen, da jeg så AB'erne begynde at klæde sig om, for mage til samling »klunsere« skal man lede længe efter. Strømperne var for største partens vedkommende kun gamacher, træningstøjet var så mudret, at det kunne stå alene. Da jeg sagde, hvorfor de ikke bad opsynsmanden sørge for, at tøjet blev vasket og repareret, svarede de, at det skulle de selv sørge for. Hm! Jeg sendte en venlig tanke ud til FREM.

— Så er lyset tændt, vi skal i gang! råbte træneren *Arne Sørensen*. Nu har jeg altid været lidt af en hund efter trillebold, så jeg skyndte mig ud. Men ak, »lyset« fik mig til at føle, at jeg spillede i en bælgmørk kulkælder med solbriller på — mod negre. Atter sendte jeg en venlig tanke til det kære FREM. Efter træningen opdagede jeg, da jeg kom ind i lyset, at det hele havde foregået i mudder, så der var ikke noget, man trængte mere til end rigtigt at komme ind og blive sæberenset og skrubbet. Atter en skuffelse, jeg gik rundt og ledte efter sæbe, negle- og fodbørste, men der var intet af det, så jeg måtte nøjes med at skylle mig og så skynde mig hjem og komme i bad. Endnu en gang sendte jeg en venlig tanke ud til det kære, gamle FREM.

P.S.: Hvis AB'erne tilfældigvis skulle se dette, bedes det venligst ikke tages som kritik, for det har jeg ikke kompetence til, men det er kun skrevet for at vise mine kammerater (nu da jeg selv er blevet klar over det), hvor godt vi har det i FREM.

Per Henriksen.

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

Turen til Hammel

Det blev en tur, som ikke alene jeg, men mange andre, sent vil glemme. Søndag d. 14. november kl. 5,55 dampede vi ud fra Hovedbanegården mod Korsør. Vi var efter sigende knapt 300 FREM-tilhængere i toget, som vovede os ud på den lange tur. Uden ophold på Sjælland gik vi ombord i en færge, som vi havde helt for os selv. Vi bænkedes i salonerne, hvor morgenkaffen ventede. Så kom de første sjove overraskelser. En »læge« gik rundt og undersøgte os. Enten det var for søsyge, eller om det var pokalnerven, det var galt med hos rejsedeltagerne, blev jeg ikke klar over. Jeg selv led ikke af nogen af delene. Efter »stuegangen« fik vi besøg af tre harmonikaspillere, der yderligere satte stemningen i vejret.

I Nyborg stod et FREM-særtog og ventede os. Mange af os gik straks til spisevognene og spiste vor medbragte frokost. Under den lange tur over Fyn og op gennem Jylland blev vi yderligere ry-

stet sammen, og da vi nåede Århus, til den fastsatte tid, ja, så var vi faktisk en stor familie. Udenfor banegården i Århus holdt busserne klar, som skulle føre os ud på det sidste stræk til Hammel. Her kørte vi op på byens torv og blev modtaget af hele byens befolkning og et stort orkester. Med det i spidsen og under heja-råb, for både FREM og Hammel, gik vi til fodboldbanen, hvor der var reserveret siddeplads til alle os københavnere.

Selve kampen skal jeg ikke komme ind på, men fortælle lidt om hjemturen. Det blev en stor fest. 1. holdet var med os hjem, og det satte yderligere stemningen i vejret. I spisevognen blev der serveret dejlige »hakkedrenge«. Efter middagen blev der spillet op til dans, og rundt i vognene blev der arrangeret andespil. En halv snes af de rejsende gik hjem, ikke alene med en dejlig and, men også med rødvin og rødkål. Jo, det var en tur, vi sent vil glemme. Politiken skal have tak for den ypperlige måde den var planlagt på. Der var tænkt på alt, og

Som søslangen dukker op i avisernes spalter i agurketider, således dukker fællestræningen også op i UK.s hjerner og på avisernes sportssider i fodboldens mindre heldige stunder. Spørgsmålet om fællestræning har sine modstandere og fortalere. Et problem, som DBU og de københavnske klubber ikke kan blive enige om, fordi klubberne ikke vil have DBU eller UK som barnepige, og ikke kan anerkende denne »vi alene vide« og »kan« mentalitet, der har bemægtiget sig disse institutioner. At sportsjournalisterne hører til fortalere for fællestræning, skal man ikke tage så tungt al den tid fællestræning er »stof«, medens der ikke er noget »stof« i klubbernes almindelige daglige arbejde. Man kan anerkende fortalere for fællestræning så længe man har på fornemmelsen, at der er noget idealistisk i denne stillingtagen, medens man har svært ved, som en mand ganske rigtigt bemærkede forleden, at tro på en idealistisk indstilling fra avisernes sportsspalter i en tid, hvor disse er fyldt med forhåndstale og referater fra et privat aktieselskabs professionelle cykleløb af forskellig varighed. Ordet *idræt* har man dog ikke turdet nævne i denne forbindelse, og selv til

ordet *sport* skynder man sig at tilføje *show*. Håndbold-Forbundet og Svømme-Forbundet må i disse »6 dages« dage føle sig en smule forfordelt med hensyn til spalteplass, men lad os forlade dette triste kapitel og i stedet se lidt på fællestræningen.

Fællestræning kan have sin berettigelse i tider og på tidspunkter, når klubtræningen er ophørt eller efter turneringen er slut. At arrangere fællestræning og derved trække klubbernes bedre spillere væk fra klubtræningen er medvirkende til at ødelægge denne. Det er ødelæggende for kammeratskabsfølelsen og den fælles forberedelse til kommende kampe og turneringer. Det at løfte i flok er selve idrættens grundidé og noget ganske specielt for en holdidræt som fodbold. Der er noget inspirerende ved at møde allesammen aften efter aften og gøre en indsats i et træningsprogram, der er ens for hele holdet. Og der er noget inspirerende ved, at netop klubbens bedste spillere går i spidsen.

Enhver, der har haft den fornøjelse at spille på sin klubs bedste hold — ja vel på ethvert hold —, kender den forstemmende følelse af at blive svigtet, dersom der mangler nogle af de bedste spillere til træning og ganske specielt, hvis det bliver over en længere periode. Det kan ikke undgå at påvirke ham. Han kan ikke lade være at føle, at der er en brist i det sammenhold, der skal bære gennem trange stunder. Humøret er ikke det samme, og han får ikke det ud af sin træning, som han kunne.

Jamen, spørger man så, kan de samme betragtninger ikke bruges om landsholdet, og bør det ikke gå forud for klubholdene. Jo, naturlig-

ingen fik tid til at kede sig. Da vi nåede hovedbanen igen, var vi alle enige om, at hvis en sådan tur er mulig næste år, ja, så vær sikker på, at alle vi, der var med på Hammel-turen, igen med glæde tager med Politikens blå tog.

Former.

FOB's andespil

Mange FREM'er var mødt op til FOB's årlige andespil. Særlig de unge havde fulgt opfordringen om at komme, og det ser godt ud, når de »gamle drenge« kalder til fest. For det kan ikke siges ofte nok, at overskudet af alt, hvad FOB foretager sig af arrangementer, går til indkøb af støvler o. a. fodboldudstyr til de dårligst stillede drenge i vor klub.

Det blev en dejlig aften. Fuld af spænding indtil råbet: Banco, lød. Der blev spillet om meget fint fjerkræ. Møre og dejlige, når de var stegt. Nå, undskyld. Vi skal ikke røbe her, hvem

der løb af med de vingede dyr. Men de skabte megen glæde og trøst i flere »små« hjem. Nu glæder vi os til næste gang, at FOB kalder til fest. Så møder vi endnu flere og støtter det gode formål.

Ridder Rap.

Besøg på POLITIKEN

Medlemsbladets redaktion har modtaget en invitation til et besøg i det store bladhus på Rådhuspladsen. Det vil finde sted fredag den 7. januar kl. 19,30. Man mødes i Politikens hal, hvor ciceroner vil afhente os til rundgangen. Efter denne er vi gæster til kaffe og kager. Invitationen gælder i denne omgang seniores, men vi vil søge at gentage besøget, således at andre af vore medlemmer kan komme med på denne interessante tur. Herom besked senere.

Da kun et begrænset antal kan deltage, beder vi senior-spillerne, der vil deltage i besøget på Politiken, om at melde sig straks hos sekretær Svane. Indtegningen slutter den 4. januar.

vis kan man se på det på den måde, *men det gør ingen spillere* al den tid han har en klub, hvor han er vokset op, har lært at spille fodbold, og hvor hans kammerater og hele hjerte er. (For de spillere, der skifter klub, ligesom vi andre skifter skjorte, gør jeg en undtagelse). Det ville vel også være lidt af en parodi, dersom DBU efterhånden overtog hele træningen af vore landshold og klubberne nådigst fik lov at låne dem til kampene. Det ville nærme sig den »statsdrevne« amatørisme. Der gælder stadig den gamle regel, at uden stærke klubhold intet stærkt landshold, men stærke klubhold får man ikke ved at tage nogle spillere væk fra klubtræningen.

Fællestræning bør altså ikke genere klubtræningen og f. eks. i 1948 før London lagde man vægt på dette, og der blev lavet fællestræning om onsdagen. Nu, hvor de fleste divisionsklubber har inddraget onsdagen som en slags 3. træningsdag, kan dette ikke lade sig gøre, og man har villet starte træningen før klubberne med et seks ugers program med 1 gang træning om ugen. Hvilket altsammen kunne være acceptabelt, dersom man blot kunne forstå, hvorfor jyderne skal trækkes til København og vice versa for blot at konditionstræne. Et træningsprogram for københavnernes, som her i byen ville tage spillerne ca. 3 timer, vil man nu have dem til at bruge 1½ døgn til i en tid, der normalt hører til fodboldspillernes ferie. Man vil have dem til at rejse til Vejle om lørdagen kl. 13, hvilket yderligere indebærer, at de fleste spillere må tage fri fra arbejde for at nå dette, for ikke at tale om jyder og fynboer, der skal rejse alle 6 week-ends.

For der bliver jo tale om blot konditionstræning, og den sammenspillet af et kommende landshold, som var begrundelsen for sidste UK—Pressen kamp, kan ikke praktiseres. Man begynder dog ikke at spille til to mål, når man starter en træning.

En anden uklog ting i dette træningsprogram er den foreslåede kamp UK—Pressen søndag d. 6. marts, søndagen før landskampen i Amsterdam.

Når man erindrer sig de betænkeligheder, klubberne havde ved at sige ja til Hollands-kampen inden turneringen, så føles det jo som lidt af et overgreb på klubberne, når man nu kommer og tager den sidste træningssøndag før turneringsstarten, hvilket indebærer, at ingen af de klubber, som har spillere med i denne UK—pressen kamp og i landskampen, kan stille med ordinært mandskab de sidste to søndage før turneringsstarten. Det har fået de fleste klubber til at se med helt andre øjne på dette træningsprogram, end de måske ellers ville have gjort. Og det ville have været meget klogere af UK at have lagt et program i samarbejde med klubberne, men UK ser ud til at have mistet kontakten med klubberne og arbejder øjensynligt ud fra princippet: Vi alene vide. Og tror så at have sin ryg fri ved at foregive at have vist et initiativ.

En god ting kommer der vel ud af dette, idet klubberne nu starter træningen noget før i det nye år, end de ellers ville have gjort, idet de spillere, som ikke kommer til fællestræning, ser sig »nødsaget« til at komme »a points« med de fællestrænede. Vore spillere har i hvert fald besluttet det.

V. S.

To sjæle med een tanke —

Prædikaten »provinsfjendtlig« er ofte stemplet på vor formand, Vilhelm Skousen, og det er ikke af ny dato. Vi, der kender ham, ved også, at han tager denne ubehagelige titel med sindsro. Han er en mand, der siger sin mening om tingene og hvad han mener, der er rigtigt. Sagt til gavn for dansk fodbold i almindelighed og ikke af klubfanatisme. I sidste nummer af medlemsbladets »Fyldepen« nævner han et middel, der skulle kunne dæmme op for de mange landskampsnederlag. Vi citerer hans »Fyldepen« ganske kort:

»Vi vil nu og da kunne stille landshold på benene, som vil kunne opnå gode resultater på grund af vor gamle og gode fodboldkultur, men må se i øjnene, at vi for fremtiden vil tabe flere kampe, end vi vinder. Dernæst er der en ganske væsentlig grund, som man måske ikke vil forstå, og som jeg ved, at man er parat til at stemple som »provinsfjendtlig« eller med andre ord, man har hæftet på mig, og jeg ved, man er parat til at rive hovedet af mig, når jeg skriver sådan. Og det er, at når Danmark i mange perioder tidligere har haft eet i forhold til sin størrelse stærkt landshold, skyldtes det, at man havde en stamme, som var sammenspillet og kendte hinanden ud og ind.

Denne stamme kom fra stævneklubberne og var sammenspillet i mange stævnekampe og bestod til tider af 8—9—10 spillere, som i maj—juni måned spillede ligeså mange kampe ved siden af hinanden, og derfor ikke skulle spilles sammen på landsholdet som nu, hvor man spiller ved siden af hinanden uden at kende hinanden andet end af navn. Der skal arrangeres mange UK—Pressen kampe for at opveje de fordele, landsholdet i »gamle dage« havde i den henseende. Og det er jo tider, som ikke vender tilbage, fordi disse »stævnekampe« ikke er god latin mere, og fordi man i de seneste år så skævt til stævnet, hvis man dristede sig til at invitere provinsspillere til København til disse kampe. Følelser, som havde helt andre grunde, men som fik Stævnet til at bruge sine egne spillere, — selv om der til visse kampe havde været mulighed for at spille med det sandsynlige landshold, — for ikke at blive beskyldt for alene at skulle slå mønt af »fremmede« spillere.«

Redaktøren af Odense Boldklubs medlemsblad, hr. Axel Duch, giver vor formand helt og holdent ret i sine meninger, vel muligvis uden at ane det. I OB.s medlemsblads november nummer skriver han nemlig følgende, som vi tillader os at citere:

— Som altid efter nogle nederlag går snakken livligt, — også herhjemme. Det mangler ikke på gode råd, og det er måske ikke nogen skade til, det lader jo til, at vi til næste år skal møde lande som England, Ungarn og Rusland. Det kan nok løbe een koldt ned ad ryggen, og hvis vi ikke skal være mere til grin end normalt, må vi finde ud af noget.

Det, der i realiteten er galt, er jo dette, at vi har nok elleve dygtige spillere, men det vi har brug for er eet dygtigt hold, hvilket aldeles ikke er det samme.

Det problem kan nok løses, — Ungarn, — og nu også Rusland, har ihvertfald løst det på deres måde, og det var vi allerede inde på i vort julinummer, hvor vi foreslog lignende foranstaltninger. Der var vi for een gangs skyld forud for vor tid, og fik forøvrigt at vide, at vi skulle hellere skrive om tennis.

Det Ungarn allerede har gjort, og som Rusland er ved, er i korthed dette: Det ungarske landshold er opbygget om en stamme af spillere fra klubben Honved. Syv Honved spillere og fire dygtige spillere fra andre klubber.

På samme måde er russerne ved at opbygge et landshold af spillere fra Spartak, — også syv på fire fra andre klubber.

I juli omtalte vi, at det eneste danske hold, der i sin tid gav Juventus en ordentlig kamp — og iøvrigt var lige ved at vinde — var B 93, der var forstærket med Per Henriksen og Lundberg. Det viser, mener vi, at der er noget om snakken. De russiske og ungarske foranstaltninger bestyrker os i dette synspunkt.

Selvfølgelig kan den slags føre til en skrækelig ballade. Hvilket hold skal f.eks. være det foretrukne. Alene det problem er stort nok til, at alle Danmarks sportsjournalister kan skrive sig blå i hovederne over det.

Når vi nu alligevel har sat tingene på spidsen, kan vi jo ligeså godt gå videre og sige, at vi mener, landsholdet bør rekrutteres af københavnske spillere, — og sikken en ballade vi nu kan få med spillere og blade her i provinsen.

Denne af en odenseaner så ejendommelige påstand skal forstås derhen, at vi mener skam ikke, at vi ikke har fine spillere og sportsmænd i provinsen, for de er mindst lige så gode som de københavnske, men der er bare et langt større antal samlet på eet sted i København, hvilket vil sige, at de kan komme til at træne sammen over en meget lang periode, hvilket igen vil sige, at der kan skabes et hold, og det er jo det, vi skal frem til.

Derfor mener vi, at en provinsspiller skal besidde aldeles enestående evner i retning af at spille bold og falde til på et hold, før han skal foretrakkes for en københavnsk spiller af nogenlunde samme styrke.

Desværre mener vi det! —

Det kan man vel kalde to sjæle med een tanke. Mon de københavnske-provinsjournalister nu vil titulere Axel Duch som »provinsfjendtlig«? Man skal intet forsværge. Men hvad risikerer man ikke gerne, hvis disse kloge ord kan bære frugt. Således, at det danske fodboldlandshold igen bliver det, som vi alle så gerne ønsker.

b.n.

Gør Deres indkøb hos vore

Annoncører

Hvordan man bliver en god anfører for et fodboldhold

En god anfører for et fodboldhold er en sjælden vare. Alt for ofte er man vidne til, at han ikke er sin plads voksen. Redaktionen har bedt vor chefråner, *Leo Nielsen*, give retningslinjerne for den gode anfører, der er et stort aktiv for et fodboldhold.

Red.

Er man befalingsmand i hæren, *kaptajn* på et skib eller *anfører* på et fodboldhold — blot dette at være fører for andre mænd, kræver en række egenskaber, hvoraf jeg som de vigtigste vil nævne:

1. Et grundigt kendskab til det specielle fag — i vort tilfælde fodbold.
2. Myndighed og viljestyrke. En anfører må være en personlighed, en mand de andre kan samles om, en mand de vil lytte til.
3. Evnen til at kunne vurdere sine kammerater — derunder særlig evnen til at kunne »tage« dem på rette måde.
4. For det fjerde og af afgørende betydning er det, at anføreren under alle forhold foregår sine kammerater med et godt eksempel.

Således lyder *Nils Middelboes* indledning ang. »Anføreren på fodboldholdet«. Siden kommenterer han meget udførligt de 4 punkter. Jeg skal ikke komme nærmere ind på *Nils Middelboes* kommentarer, da det vil optage for megen plads i vort medlemsblad.

Om de opgaver en anfører har på banen skriver han følgende: Det kan være nødvendigt for en anfører enten at »skælde ud« eller opmuntre en spiller, men langt vigtigere for ham er det at være *fodboldmæssig* leder for sine kammerater i de situationer, hvor de af en eller anden grund ikke selv er klar over, hvad der er rigtigst at gøre. En anfører har en meget vigtig — og tillige meget svær — opgave under spillet, og det er at se 1) hvornår det kan være nyttigt at forandre taktik, og 2) hvornår en omplacering af een eller flere spillere kan være formålstjenlig.

På banen må han føre an med spillelyst og energi. Han må være i stand til at kæmpe i modgang — hans *moralske kondition* må være i orden. Han må dernæst være *fair* og *objektiv* i sin optræden, og han må spille »rigtigt« i den forstand, at han tydeligt viser, at han ikke i første række er ude for at more sig selv, men at han tværtimod ved sin spillemåde tilkendegiver, at han hele tiden har holdets tarv for øje.

Endelig må man forlange af en anfører, at han under alle nok så »uroelige« forhold bevarer *sindslige vægten* — også på den måde, at han straks søger at slå koldt vand i blodet på den af sine kammerater, der måtte gøre tegn til at forløbe sig overfor enten dommeren eller en modspiller.

Udenfor banen bør han foregå alle med et godt eksempel på den måde, at han er den flittigste til at møde til træning — og møde i god tid.

Som man forstår af ovenstående lille uddrag af *Nils Middelboes* hefte om anføreregenskaber og -pligter, hører der jo ikke så lidt mere til at være en god anfører end blot dette at slå plat og krone inden kampens begyndelse om, hvem der skal gi' bolden op.

Det skal være usagt, om der nogensinde har været en anfører i dansk fodbold, som har kunnet opfylde de krav, de fire punkter består af. Jeg har i alle tilfælde ikke truffet ham i de 25 år, jeg har været med.

L. N.

Det må en målmand ikke

Vi bringer her et udklip fra Fodboldommernes medlemsblad, der har bud til alle målmand. *Hvad skal der dømmes i tilfælde af, at en målmand springer til vejrs og griber fat i overliggeren, der tynses så meget ned, at en bold, der normalt ville have givet mål, i stedet for rammer den »nedbøjede« overligger.*

Vi har forelagt spørgsmålet for en af vore kendte lovforklere, der svarer følgende:

Der tildeles målmanden en advarsel for utilbørlig optræden, og der tilkendes modpartiet mildt frispark på det sted, hvor forseelsen blev begået (i dette tilfælde selve mållinien). Hvis målmanden forser sig på samme måde senere i kampen, kan han udvises af banen. Dette må dog absolut bero på dommerens skøn i den givne situation.

Five-a-side

Som sædvanlig var det et forrygende dårligt vejr, da vi skulle afvikle vor årlige five-a-side turnering i ungdomsafdelingen. Vi regnede med at måtte aflyse, men trods den silende regn mødte der 40 raske gutter, og en lille rask turnering blev afviklet.

Vinder blev *Ole Larsen*, *Flemming Thomsen*, *Hugo Hansen*, *Benny Madsen* og *Erik Nielsen*, der helt fortjent vandt over »Dress« hold. Det bemærkes, at *Jørgen Jacobsen* i år ikke vandt, da hans medspillere var for dårlige.

HEINRICH PEDERSEN

Griffenfeldtsgade

Telefon Nora 31 y - Nora 5731

smeder selv alle sine

Forlovelsesringe

derfor ... den smukkeste Ring til den billigste Pris

Er lægerne fodboldfjendtlige?

For nogen tid siden kunne man i dagbladene se en notits om, hvor dårligt en fodboldspiller var blevet behandlet på hospitalet af den vagt-havende læge. At det vakte forargelse er vist et mildt udtryk. Nu skal ingen tro, at dette var et særtilfælde. Vi har nemlig en ung spiller på vort 3. hold, som har fået en skandaløs lægebehandling på hospitalet.

Under en kamp på vore baner gik han »i luften« efter en høj bold, sammen med en modspiller. Uheldigvis stødte de hovederne sammen, og resultatet blev det, at vor spiller måtte gå ud og bringes på hospitalet. Han mente selv, at næsebenet var brækket. På hospitalet blev han undersøgt af en ung læge, som straks konstaterede, at der ikke var nogen kvæstelser at se eller føle. Det lod vor mand sig ikke nøjes med. Han forlangte at blive fremstillet for en anden og mere erfaren læge. Han fik sit ønske opfyldt, der kom endnu en læge til, og han kunne heller ikke finde nogen beskadigelser af vor mands næse.

— De kan komme ind på poliklinikken i morgen. Hvorledes har De forresten beskadiget Deres næse? spurgte lægen.

— Under en fodboldkamp, svarede vor mand.

— Så må De lade være at spille fodbold, lød svaret fra lægen.

På vor spillers vegne takker vi doktormanden for det »gode råd«. Til gengæld vil vi give ham et endnu bedre råd: Hold op med at være læge. Det vil mange af Deres patienter sikkert være bedst tjent med.

Dagen efter gik vor mand til sin sygekasse-læge, og denne kunne straks mærke, at der var noget galt med hans næse. Han blev henvist til øjeblikkelig røntgenfotofering, og billedet herfra viste, at hans næse ikke var brækket et, men to steder. Det blev til et tre ugers ophold på hospitalet. Her måtte han gennemgå en smertefuld behandling, idet der var gået betændelse i sårene. Den måtte brækkes op to gange. Mon dette ikke kunne være undgået, hvis han var kommet under behandling af en læge, der havde været sin plads voksen.

Yderligere kommentarer er vist overflødige!

b. n

Straffesparkspletten

Vi skulle gerne have en »straffesparksplet« i hvert nummer af medlemsbladet. For at dette kan lade sig gøre, må vi have hjælp af alle medlemmer. Vi appellerer specielt til de »gamle« drenge. De må, ja, de har haft mange morsomme oplevelser, der hører under denne nye rubrik. Skriv dem ned og aflever dem på kontoret eller til mig personlig.

red.

Alle, der følger old boys turneringskampene, vil indrømme, at der bliver gået til »makronerne« i marken. Det skete også i en kamp fornylig. Her fik en af spillerne en sådan tur, at han lå og jamrede sig i græsset. Dommeren kom til og bad synderen om at forlade banen. Det var dog for meget for ham i græsset. Han glemte sine smerter og udbrød:

— Nej, nej, dommer. Lad være med det. Hvis De viser ham ud, får jeg jo ikke lejlighed til at give ham samme tur igen!

★

Efter boldøvelserne hos lilleputterne forleden fik disse ordre om at lægge sig ned på ryggen.

— Så cykler vi, sagde træneren, og alle de små »bærepinde« fo'r op og ned. Der var dog en enkelt, der holdt benene stille i luften.

— Hvorfor cykler du ikke, skreg træneren.

— Nej, lød svaret. Jeg kører på knallert.

★

Vi kender alle publikumsprotesterne i »Par-ken« mod dommerkendelserne. Specielt når det går et populært hold imod. I en kamp for mange år siden mellem KB og Frem kom der et tilråb fra en publikummer, som sent vil blive glemmt. Ulrich var dommer, og alt gik Frem'erne imod. Så skete der det, at Frem fik et frispark tilkendt lige uden for straffesparksfeltet ved KB's mål ved Østre Allé. Efter at det ironiske bifald havde lagt sig, kom tilråbet fra den »billige« langside:

— Fordel ude!

At den den gang populære tennisspiller og fodbolddommer *Einer Ulrich* tabte sin fløjte og var ved at knække sammen af grin er der ikke noget at sige til. Det var vi forresten ved alle sammen.

Skipper Skræk.

FREM'S SPILLEDRAGT

faas i klubben eller i

Klubbens Leverander

Sportsmagasinet
F.F.B.

Amagertorv 11

Ctr. 689

Ctr. 14758